

מ'יהי שרדה חמו, אשר הביטוח הלאומי

מסרב לשלם לה מפני שילדה בבית

הבדיקה הטבעית

חיים בטבע עם העז "בובה". השכנים התלוננו בעירייה שהעד מעלה צחנה. הפקחים שהגיעו למקום לא מצאו שיש ריח מיוחד. את העז הביאה שרה לחדר לאחר שהפכה להיות טבעונית בעצת המרפא הטבעונית.

בביתה, בשיטה של לידה ללא-אלימות. שרה: "הנסיון שלי עם הרפואה היה כל כך מר, ועם הטיבעונית היה כל כך טוב, שלא פלא שהגעתי לדיעה כל כך נחרצת. פחדתי פחות מסיכונים, אולי בגלל הביטחון שקיבלתי מהטיבעונית. בני משפחתי וידידי לחצו עלי מכל הכיוון נים ללדת בבית-חולים, אך היום מודה בעלי שהלידה שלי בבית הייתה החוויה הכי יפה שלו בחיים."

הלידה ללא-אלימות מבוססת על ההנחייה, שלא חייבים לגרום לעובר טראומה סביבתית רק מפני ששינה כתובת. שינוי הסביבה הטיבעית של התינוק יעשה בהדרגה; הלידה תבצע בשקט מירבי — ללא צעקות של "תלחצי עוד קצת" — ללא זרקורי-אור מסנוורים הנהוגים בבתי-חולים, ומבלי לבדוד את התינוק מייד עם צאתו לאוויר העולם.

כאשר יוצא הרך הנולד מבטן אמו, לא ממהרים לחתוך לו מייד את חבל הטבור. נותנים לו להתאושש תחילה, ואחרי כחמש דקות מכניסים אותו ל"אמבטיה של מים בטמפרטורה של הגוף. אמבטיה זו, "מתורבת" אותו לסביבה המוכרת לו ומשחררת אותו מן הפחד והמתח הממלכתיים לחוויות החדשות שנפלו עליו כמעט ביום ברי. שיטה זו מנוגדת ל"תפיסה המוכרת, שהרך הנולד אינו שומע, אינו מבין ואינו רואה. אחרי האמבטיה נמסר התינוק לידי אמו, המאמצת אותו לחיקה החם, כדי שירגיש חום טבעי תחת ניכור מאיים של חיתולים ומיטה.

התינוק

באמבטיה

הרופאים ערים היום לתופעות הי מבת-חולים לקליניקות פרטיות. לכן הם מגלים נכונות לבוא לקראת האשה ולייעונית לבקשותיה, כדי שלא תלד, חס וחלילה, בבית, ללא מיכשור מתוחכם בשעת לידה. אלא שנכונות זו עורגת מוצדק נעת ותלויה בהלך-דרכו של הרופא המנהל. בתי-החולים הדסה בירושלים הוא הגמיש מכולם, ומוכן לבוא לקראת הילדת. שרה חמו התעניינה, והסתכר לה, לדבריה, שרופאי הדסה אומנם גמישים אבל לא עד הסוף. הם לא היו מוכנים להיענות לבקשתה, להכניס את תינוקה לאמבטיה המים, דבר פשוט לדעתה בתכלית הפשר טוט. בשל כך העדיפה שרה ללדת בחיק משפחתה, שם זכתה בליטופים בשעת צירי הלידה. בליל שבת הספיקה לראות טלוויזיה ולשמע את סיפורה של הרחובות תית, שהביסה אף היא את הסרטן, ומייד לאחר מכן יילדה את בנה, עינם.

"זה הצחק אותי כשדובר הביטוח הלאומי טען בפני, שלו הייתי יולדת בבית מחמת החיפזון היו משלמים לי, אבל מכיוון שזה לא היה בתוס'לב ובגלל שהודעת להם מראש על כוונתי, אין להם אפשרות לשלם לי לפני משורת-הדין." אומרת שרה.

"יילדתי בבית בתוס'לב, ולא הייתה לי שום כוונה ללדת כך כדי למחות נגד הביטוח הלאומי, אך למרות זאת הם מסר-בים לשלם לי את ההוצאות לתינוק." דינה ונזן

מישפחה בריאה שזכתה שוב באושר, היא מישפחתה של שרה חמו. לאחר כל תלאות הסרטן, נרפאה האם וילדה בן. את הבן ידה בלידה טיבעית בביתה, כאשר לידה בלתי נאשר בני המישפחה.

נסענו אליו, אני ובעלי, מדוכאים ואביר דים לגמרי, ויצאנו ממנו זורחים. הוא הסביר לנו את ההגיון שבטיבעונית, שלא מוכרחים להרוס בכדי לבנות, כמו שהי רפואה עושה כיום; הורסת מצד אחד, כדי לרפא. מחוסר ברירה, מצד שני, שטראוס נתן לנו את ההרגשה שהייתה חסרה לנו, ושהיא חזקה כל כך בטיבעונית: שכל אדם אחראי לעצמו, ושלא הרופא לבדו יקבע מה טוב בשבילו, ושהכל מסתובב סביב תזונה נכונה."

רפואת הטיבעונית עזרה לשרה חמו, לדבריה, להתגבר על הסרטן שהיה לה, אחרי כמה שבעות של תזונה טיבעונית. כל מיני חופעות-ליוואי כמו פצעים מוגלתיים, שילשולים, כאבי-ראש וכאבי פרקים — הכל נעלם כלא היה. לא היה גבול לשימחתה של שרה, שהרגישה כאילו נולדה מחדש. בהשפעת הטיבעונית קנתה שרה עז, כי רצתה בחלב ללא רעלים וללא פיסטור, ובעידודו של המרפא הטיבעונית נכנסה להריון. בגלל הדחייה שלה מפני תרופות, זריי קות ורופאים, החליטה לאמץ את שיטתו של הרופא הצרפתי פרדריק לבואייה וללדת

אני אורחית לא ממושמת, לא זורקת אומנם ליכונך לרחוב, אבל יולדת, ברוב חופתי, בבית. בעלת הדבר, שרה חמו (36), שהתעקשה ללדת בביתה, בשיטה הלידה ללא אלימות, גרמה לי סערה ציבורית. הביטוח הלאומי סירב להכיר בה כיוולדת מן המניין, ולזכותה במענק-לידה, המגיע לה לפי החוק. וזאת מפני שהיתה גלויית-לב וישרה, והודיעה לביטוח הלאומי טרם לידה על החלטתה ללדת בבית.

בארץ יש הרבה נשים שמעדיפות ללדת בביתן. אבל שלא כמו שרה חמו, אין הן מכריזות על כך מראש, אלא יולדות בצינעה ובהיחבא, ואחר-כך ממהרות לבית-החולים להירשם, כדי שלא להפסיד את המענק. כיום מסתכם המענק ליולדת ב-6,000 שקלים. שמתוכם מתקווים כ-4,000 שקלים לדמי-אישפוז. היתרה מוכרת כ"הוצאות-לתינוק".

מספרת שרה: "לא די שחסכתי למדינה את הוצאות האישפוז, עתה רוצים לחסוך עלי גם את ההוצאות לתינוק. בחוק כתוב בפירוש שזה הוצאות לתינוק, ורק את זה ביקשתי. לא העזתי לבקש את דמי-האישפוז, אבל הם כרכו את זה ביחד, כדי להכריח אמהות ללדת בבית-החולים." שרה, ילידת כינרת, היא בת להורים שעלו לארץ מרוסיה. מאז היתה בת

בביקתי בחצות אשקלון, רוכבת על אופניים עם הבת הילית, שנולדה לפני שאמה לקתה בסרטן.

שבע היא אשקלונית. יש לה שתי בנות, בנות 16 ו-12, ועתה ילדה גם את עינם, שעדיין לא מלאו לו ארבעה שבועות. לדבריה היתה אשה רגילה ושקטה, שילדה את שתי בנותיה בבית-החולים באשקלון, "בלי שום ג'וקים בראש". הכל היה רגיל ונורמלי, עד שאיבחנו אצלה סרטן בבלו. טות הלימפה (בשפה הרפואית: לימפומה), הבדיקות חששות (הרטו אותה), לדבריה, לאט לאט, וכשנאלצה לקבל טיפול כימורי

האשה שנולדה מחדש

יא שמועה סיפורים על רפואה טיב-עונית, צילצלה לכמה מרפאים טיבעו-נים וכולם הציעו לה לגמור תחילה עם הטיפול הכימותרפי ורק אז לבוא אליהם. את ההצעה לא נסתה לקבל, כי רצתה להפסיק את הטיפול הכימותרפי מייד. כשר צילצלה למרפא הטיבעוני, אליהו שטראוס, קיבלה תשובה חד-משמעית: להפסיק מייד את הטיפול ולבוא אליו, לפגישה.